

saa forfærdelig syg, sagde han, og opgivet af Lægerne. Men saa havde en Ven givet ham det Raad, at han i seks Uger skulde drikke en Pot Petroleum om Dagen — et Likørglas ad Gangen — og nu var han bleven fuldstændig rask og havde været paa Bryllupsrejse med sin Kone.“

Fru Vilhelmine, der mærkede Forlegenheden brede sig omkring Bordet, skyndte sig at sige:

„Du kan tro, lille Tante, at den Herre har bildt dig noget ind.“

„Bildt mig noget ind? Jeg har da Øjne i Ho’edet! Og jeg siger dig, han var *fuldkommen* rask, var helt rødmusset og saa sund og frisk, som om han aldrig havde fejlet noget. Næ, kom ikke med den, Vilhelmine! Men en Pot om Dagen — det er rigtignok meget. Tror Professoren ikke, at man kan nøjes med mindre?“

„Jeg veed det ikke; men jeg vil anbefale Dem at raadspørge en Dyr læge.“

Den gamle Dame blev rødblea i Ansigtet af Arrigskab og vilde svare; men Fru Vilhelmine forekom det ved at rejse sig og sige „Velbekomme“.

Under almindelig Forstemthed gik Selskabet ud i Haven. —

Ud paa Eftermiddagen, efter at Professoren var rejst, kom en Rytter ridende ind i Gaarden. Det var en yngre Herre med et lille studset Overskæg, stiv Hat, stram Figurfrakke og drapfarvede Benklæder. Han blev holdende nedenfor Herskabstrappen med Haanden i Siden, indtil der langt om længe viste sig en Staldkarl. Da han fik at vide, at Damerne opholdt sig i Haven, gik han derud uden at lade sig melde.

De fire Damer sad henne under Kastanjerne ved en Kop Te.

Idet Jytte saae den elegant kostymerede Herre komme gaaende med Ridepisk i Haanden, sprang hendes Blik rent uvilkaarlig hen paa Fru Vilhelmine. Og skønt Svigerindens Ansigt ikke røbede allermindste Sindsbevægelse, sagde hun til sig selv: „Her har vi Amant’en!“

„Hr. Skovtaksator Frandsen —,“ forestillede Fru Vilhelmine.

Hr. Frandsen bukkede korrekt med samlede Hæle. Han havde et ganske kønt men flovt Ansigt og et forlegen-sirligt Væsen. Jægermesteren, der efter sin Broders Afrejse havde trukket